

GÖTEBORGS 8:E BAPTISTFÖRSAMLING

TYATIRA: TOXISK TOLERANS

Uppenbarelseboken 2:18-29 • Predikan G8B 2024-06-09 (Fågelbergskyrkan) • Johnny Lithell

INLEDNING

Ett bibelord som jag återkommit till under hela mitt vuxna liv är Jeremias kamp mot de falska profeterna. Jeremia kallas ju ibland för ”den gråtande profeten” eftersom han alltifrån sin ungdom talade Guds ord till folket och varnade dem för vad som skulle hända om de inte omvände sig. Det skulle bli katastrof. Men folket var i moraliskt och andligt förfall. De hade förlorat sin helighet och de hade vänt sig till avgudar. De ville inte lyssna på Jeremia, tvärtom, de hatade honom och förföljde honom. Han talar om ”skräck från alla håll”; ändå fortsätter han att mana folket att vända om till Gud.

Men i folket fanns gott om personer som kallade sig profeter och som påstod sig tala för Gud. De trädde fram och sa ”allt är väl!” men Gud säger att allt inte alls är väl. Det har etsat sig fast hos mig. De säger ”allt är väl” när allt i själva verket är i stor fara. Jag tror inte att det går att hitta en bättre diagnos på vår svenska kristenhet idag.

Vi – nu talar jag om oss som svensk kristenhet – lider av samma typ av självskadliga tolerans; samma typ av blinda självbedrägeri. I stället för att följa Guds ord gör vi som Domarboken sammanfattar om Israels folk på den tiden; att var och en gjorde vad han själv ansåg var rätt. Och de evangeliska skatter som våra fäder var villiga att leva och dö för kastar vi bort som om det vore ruttna äpplen. Det är i ett sådant sammanhang en församling som vår, som ur ett historiskt perspektiv ligger helt i linje med den breda evangeliska kyrkan, plötsligt framstår som något helt unikt och både främmande och skrämmande.

När vi kommer till Jesu brev till församlingen i Tyatira måste vi se klart och tydligt vad församlingens problem är. Vi kommer att gå i detalj och titta på hur det utspelade sig, men när vi gör det får vi inte glömma vad det övergripande problemet är, nämligen församlingens tolerans. Dess toxiska tolerans. Dess självutplånande tolerans.

Vi talar mycket om tolerans i vår tid, och vi talar om det som något fint. Och det kan det förstås vara, när det är ett uttryck för ett barmhärtigt hjärta, av tålmod och kärlek. Det finns en biblisk tolerans där kärleken överskyler många synder och där vi står ut med varandras fel och brister. Men det finns också en tolerans som drivs av feghet och hyckleri. Där man hellre hittar på undanflykter och ursäkter istället för att möta den sanning som man inte vill höra. Där man säger ”allt är väl”, när i själva verket inget är väl.

Jag har barn som fortfarande är så små att de, så att säga, lever under mitt beskydd. Om någon skulle lära mina barn villfarelser, att ont är gott och att gott är ont så skulle jag, på grund av kärleken till mina barn, gripa in och stoppa det. Eller om någon skulle försöka ta mina barn ifrån mig för att skada dem på något sätt skulle jag hellre ge mitt eget liv än att

låta det ske. För att jag älskar dem. Kärleken kräver att jag inte accepterar att något sådant skulle få hända.

Sann kärlek är förbluffande intolerant i meningen att den alltid vill det bästa för sitt objekt. Om något smyger in för att skada den älskade så kommer den sanna kärleken att agera, med all bestämdhet som krävs.

Jag har några gånger hört predikanten Paul Washer ge en illustration om en kung som älskade sin brud. Hon var strålande vacker i all sin enkelhet, utan att behöva några komplicerade utsmyckningar. En dag behövde kungen åka ut på en resa och han säger till dig att han anförtror åt dig att förvalta ett ansvar, det högsta av ansvar, nämligen att beskydda hans brud. Det finns många som vill henne illa, så det kräver att du är trofast i ditt förvaltarskap. Han ger dig instruktioner och så reser han. Men efter att han har varit borta en tid inser du att invånarna i landet förlorar intresset för kungen eftersom de förlorar intresset för hans drottning. De tycker att hon är för enkel. Tråkig. Så du säger till henne att hon måste hitta på något. Hon måste ha en ny stil. Du ger henne nya kläder som du tror ska attrahera folket i landet. Och steg för steg tvingar du henne att sälja ut sig själv för att folket i landet ska vara nöjda. Vilket är vad svenska pastorer gör med Kristi brud idag. Vad tror du att kungen kommer att göra med dig som förvaltare när han kommer tillbaka och finner sin brud fullständigt förändrad, utklädd och utnyttjad, trots hans klara instruktioner till trofasthet i ditt förvaltarskap? Han kommer att döda dig. Han kommer att binda dig och kasta ut dig i mörkret utanför där man ska gråta och skära tänder.

”Allt är väl”, säger du, och pekar på hans brud som står där målad som en clown. Men allt är inte väl.

Ja, du märker att det blir en allvarlig predikan. De sista breven till församlingarna i Uppenbarelseboken väcker oerhört allvarliga frågor. Så låt oss läsa dessa med allvar och begrundan. Även om all kritik inte träffar oss så kan vi ändå ta den till oss och vägledas av den. Nu lägger jag upp det som återstår av predikan i tre punkter, där den mellersta är den klart längsta. I den första punkten ska vi se på brevets avsändare, det vill säga, hur Jesus presenterar sig själv. I den andra punkten ska vi bättre försöka förstå församlingens synd och i den tredje punkten ska vi titta på Jesu löften till de som tillhör honom. (1) Brevets avsändare, (2) församlingens synd, och (3) Jesu löfte till de sina.

I. BREVETS AVSÄNDARE

Vi går till den första punkten som handlar om brevets avsändare, det vill säga hur Jesus presenterar sig. Men för att bättre förstå problematiken som kommer fram redan i Jesu självpresentation kan det vara värdefullt att först säga något om staden Tyatira.

Om Tyatira

Tyatira inte en särskilt viktig stad, varken kulturellt eller politiskt. Den var egentligen byggd som en typ av utpost för Pergamon då man visste att en fiendearmé som ville komma åt huvudstaden Pergamon först behövde resa genom dalen där Tyatira låg. Tyatira hade inget naturligt försvar och därför har den blivit intagen och plundrad många gånger. Så man visste i Pergamon att om Tyatira blev attackerad så behövde man göra sig redo på försvar. Men i och med den romerska freden hade Tyatira inte blivit attackerad på nästan 300 år och då hade den utvecklat en rik handelsverksamhet. Här fanns flera handelsföreningar än någon annanstans.

Det innebar att varje handelskrå hade sin egen gud som man tillbad. Så om man ville ta del i handelslivet behövde man ta del i tillbedjan av den här guden. Det innebar oftast att man deltog i offerritualer och fester där man åt kött offerat åt avguden plus att dessa fester också innebar sexuell omoral.

Så det var den stora frågan för församlingen. Kan man som kristen vara med i en sådan handelsförening och därmed delta i dess aktiviteter? Eller behövde man stå utanför systemet och därmed lida fattigdom?

Brevets avsändare

Det är till den församlingen och den frågeställningen Jesus skriver. Han säger,

Uppenbarelseboken 2:18 (SFB-15)

18Och skriv till ängeln för församlingen i Tyatira:

Så säger Guds Son, han som har ögon som eldslågor och fötter som skinande brons

Han säger tre saker: att han är Guds son, att han har ögon som eldslågor och fötter som skinande brons.

Att hans ögon är som eldslågor innebär att han vet allt. Han ser igenom allt. Varje fasad, varje försvar, allt vårt hyckleri, vår feghet, alla våra påhittade ursäkter. Vi kan försöka övertala oss att allt är väl, men han vet hur det verkligen är. Inget är dolt för honom. Hans ögon genomtränger allt.

Lite senare, i den 23:e versen kommer han också att säga att han är den som rannsakar hjärtan och njurar. Det vill säga, han känner alla våra tankar och känslor. Så budskapet är till den här församlingen att han är den som kan se skillnad på hur de säger att det är och hur det verkligen är. Det som pågår i Tyatira är en skandal och de gör vad de kan för att släta över den, men det går inte att bedra honom.

Det är en skrämmande bild av Kristus som målas upp i den här korta beskrivningen. Församlingarna i Pergamon och Tyatira som båda lever i en liknande problematik, är de församlingar som får de mest skräckinjagande presentationerna av Kristus. Men här, och särskilt här i Tyatira, är det en bild av absolut auktoritet och makt som målas upp. Budskapet är att dessa ord ska inte gå att viftas bort. De kommer direkt från Guds tron.

Han presenterar sig själv också som Guds son. Det här stället är den enda gången det uttrycket används i Uppenbarelseboken, så här gör han ett undantag mot mönstret att använda de bilder han gett i det första kapitlet. Budskapet är att han vill att församlingen i Tyatira verkligen ska förstå att de har med Gud själv att göra. Det är återigen en påminnelse om hans absoluta makt och auktoritet. De kan inte bara hålla på att leka församling som om Gud inte finns. Den här skandalen som pågår är något som angår Gud själv och som svärtar ner hans namn och ära.

Att hans fötter är som skinande brons är en bild av hans helighet. Vilket återigen slår fast att han inte kommer med sin sympati utan som domare. Han kommer som den Gud som inte tolererar det missbruk som pågår.

Så bara den här presentationen stryker under allvaret i vad han har att säga. Det här är en person man gör väl i att lyssna på.

Så vad är det då denna respektingivande person vill säga? Vi går till nästa punkt som handlar om församlingens synd.

II. FÖRSAMLINGENS SYND

Han talar om två saker som kan synas säga emot varandra. Å ena sidan bekräftar han församlingen för dess kvalitéer. Å andra sidan fördömer och varnar han församlingen för dess synd.

Församlingens kvalitéer

Vi börjar i vers 19 med församlingens kvalitéer.

Uppenbarelsboken 2:19 (SFB-15)

19Jag känner dina gärningar, din kärlek och din tro, ditt tjänande och din uthållighet, och jag vet att dina sista gärningar är fler än de första.

Han nämner fyra kategorier som han berömmar: församlingens kärlek, tro, tjänande och uthållighet.

För det första säger han att det finns kärlek där. De tar han om varandra. De älskar varandra. Det här var en församling som hade en varm och omhändertagande gemenskap. Samtidigt var den här kärleken frikopplad från sund lära, vilket inte alls är unikt. Det finns mängder av församlingar och alla möjliga sorters föreningar och gemenskaper som har en varm och kärleksfull atmosfär. Det är så många väljer vilken församling de ska gå med i. Så länge det är en varm och kärleksfull miljö spelar det inte så stor roll vad församlingen tror på.

Jesus nämner också församlingens tro, vilket vi nog bäst förstår i termer av trofasthet. De var goda vänner, trofasta mot varandra. Ni kan lita på varandra.

Utifrån deras kärlek och trofasthet växte också de andra två, tjänst och uthållighet. Trofasthet ger uthållighet. Och kärlek ger tjänst för varandra. Det låter på det stora hela som en sammansvetsad och fin grupp som tar hand om varandra och inte lämnar varandra i sticket.

Så man skulle kunna tänka sig att den här beskrivningen är en beskrivning av en framgångsrik församling. Och så skulle det mycket väl kunna vara, om man mäter framgång i världsliga mått. Det är inte alls omöjligt att de attraherade mycket folk. Det är inte heller omöjligt att de hade ett gott rykte ute på stan, även om de både attraherade mycket folk och hade gott rykte av helt fel anledningar. Inte för att de var heliga som Gud är helig och därför attraktiva utan för att de spelade på den omgivande världens värderingar.

Församlingens synd

Det leder oss till fortsättningen av texten där Jesus beskriver församlingens synd.

I sin värme och tjänst till varandra har man övergett sund lära och ett heligt liv. Jesus säger i vers 20,

Uppenbarelsboken 2:20 (SFB-15)

20Men jag har en sak emot dig: att du tolererar kvinnan Isebel, hon som kallar sig profetissa och undervisar och förleder mina tjänare till att vara otrogna och äta kött från avgudaoffer.

De hade slutat att ”pröva andarna” som 1 Joh 4:1 säger. Istället hade de genom den här kvinnans undervisning blivit mer intresserade i vad som kallas ”Satans djupheter.”

Isebel

Det Jesus har emot församlingen är deras tolerans. De tolererar närmare bestämt kvinnan Isebel. Det var säkert inte hennes verkliga namn. Det är en anspelning på berättelsen om Elia och kung Ahab, den kung som gjorde mer ont än någon kung före honom. Detta onda gjorde han tillsammans med sin hustru Isebel, denna kvinna som ledde Israels folk in i tillbedjan av Baal; in i kompromiss med Guds ord och synd och avgueri.

Denna kvinna som Jesus kallar Isebel som i sin tur kallar sig själv profetissa i församlingen – lägg märke till att hon är självutnämnd – försökte korrumpiera församlingen på ett liknande sätt som den onda drottningen försökte korrumpiera Israel. Traditionen säger att hon var den främsta talespersonen för nikolaiterna som vi stött på ett par gånger tidigare och hon lär ha undervisat att evangeliet gör oss helt fria, det vill säga, fria från alla skyldigheter att lyda Guds lag. Att man kunde göra som man ville och delta i tillbedjan av andra gudar och att man kan leva på vilket sätt man ville. Hon förnekade rakt av slutsatsen av apostlarnas rådslag i Jerusalem som vi kan läsa om i Apg 15:28, som handlade om att de inte ville lägga några extra bördor på de hednakristna utom de nödvändiga föreskrifterna att inte äta kött som var offrat till avgudar samt undvika otukt.

Hur kunde hon så enkelt ha förnekat detta? Ja, dels måste hon ha varit en mycket karismatisk och begåvad person. Hon måste ha kunnat dra stora skaror till sig själv. Dessutom kallar hon sig själv för profetissa, det vill säga, hon gjorde anspråk på att ha fått ta emot uppenbarelse direkt från Gud. Hon kunde säkert säga saker som ”Gud har visat mig” eller ”Anden har uppenbarat för mig”, eller ”detta är Guds ord till oss.”

Det var alltså fråga om auktoritet. Skulle församlingen lyssna på apostlarnas undervisning eller skulle man lyssna på den nya undervisningen som hon fick uppenbarad, så att säga, direkt från den helige Ande? Det är inte konstigt att Jesus presenterar sig som han gör, eftersom frågan om auktoritet är den brännande frågan här.

Men det stannar inte vid frågan om auktoritet. Det verkar också som att hon bjuder in att lyssna till undervisning om de riktigt djupa sakerna. Vilket är något också vi är ganska vana att höra om. Lärare som tonar ner det vanliga kristna livet och den vanliga kristna växten genom bibelläsning och bön och gudstjänstfirande och deltagande i Herrens måltid och gemenskap med bröder och systrar i församlingen. Nej, istället ska vi lyssna på den riktigt djupa undervisningen. Det är där hemligheterna finns. Det är där de andliga upplevelserna finns.

Vår gamla människa dras till sådant. Om vi hör att det finns en hemlighet vill vi veta den. Vi vill dyka in i de djupa mysterierna. Det är vad vi kallar för en obiblisk och ohälsosam mysticism; en falsk mysticism som separerade rättfärdiggörelsen från det helgelsen och där församlingens medlemmar hade slutat att hjälpa varandra i sin kristna vandring. De hade slutat att fostra varandra. De hade slutat varna varandra för synd och de hade slutat att älska varandra genom att kalla varandra till omvändelse.

Det är flera saker som pågår här. Det är alltså inte bara ett problem med auktoritet som den här församlingen har utan också ett problem med tillräckligheten i Guds ord. De högg på

lockbetet och det tomma löftet om att lära känna djupheterna, som visade sig vara Satans djupheter.

Eftersom de högg på betet att Guds ord inte är tillräckligt, att det finns djupare kunskap att få så kunde Isebel undervisa dem utifrån sina egna känslor och uppfattningar och få fram sitt falska evangelium och säga att det inte är en så dum sak med de där handelsföreningarna. Det är klart att man kan vara med i tillbedjan av de falska gudarna och i den sexuella omoral det innebär, bara vi vet att vi tillhör den levande Guden innerst inne i våra hjärtan. Hon kunde alltså säga något i stil med att till skillnad från Daniel i Babylon måste vi inte stå utanför eller stå ensamma: vi kan leva som babylonierna och ändå behålla våra kristna tro.

Antinomism

Vad profetissan Isebel undervisade är vad vi idag kallar antinomism, det är läran att när du blivit frälst är du fri från alla skyldigheter att hålla Guds lag. Det är en förödande lära på flera sätt. Jag vill nämna tre.

1. Självcentrerad, snarare än orienterad kring Gud

För det första är den helt centrerad kring dig och synnerligen ointresserad av Gud. Och det kan vara en bra kontrollfråga för oss: kretsar vårt kristna liv mest runt oss själva och våra egna ambitioner och begär eller kretsar den mest kring att Guds vilja får ske och att Gud blir ärad?

Det är så lätt i den antinomistiska världssynen att våra mål är exakt samma som de icke-kristnas mål. Vi drömmer om samma sak. Vi drömmer om samma falska ekonomiska trygghet. Det är som att vår kristna tro bara är ett annat sätt att uppfylla de drömmar och begär vi har haft hela tiden.

Istället för att söka Guds ära har vår vår kristna tro börjat handla mer om vår personliga lycka. Men det är vad som skiljer sann kristen tro från alla falska kopior, nämligen vad som finns i dess centrum? Handlar den om mig? Eller handlar den om Gud? Om Guds ära? Om Guds vilja? Vill vi leva de liv som vi själva dikterat utifrån olika världsliga berättelser eller vill gå dit Gud för oss och växa och bli mer lika hans Son oavsett vad det kostar oss?

2. Religion utan gudsfruktan eller helgelse

Ett annat problem med antinomism är att den producerar en religion som inte vet något om gudsfruktan och inte vet något om att växa i helighet. Eftersom den handlar om oss och inte om honom är vi inte heller intresserade av att formas av den helige Ande att mer likna Kristus. Det har sin grund i ett falskt evangelium där vi aldrig tagit syndens allvar på allvar. Jesus blir en snäll kompis som låter oss komma in i himlen och få allt det där som vi egentligen vill ha, nämligen att kunna ligga på en strand och dricka drinkar i all evighet.

Men Bibelns evangelium tar din synd på allvar. Din synd var så allvarlig att ingen annan lösning fanns än att Guds enfödde Son behövde leva som människa ett fullkomligt liv i ditt ställe så att du kan få del av hans lön och han var tvungen att förnedras och torteras till döds och till sist krossas under Guds vrede så att din synd kan sonas. Din synd kostade honom allt, och det var precis vad han gav. Men eftersom han gav allt för att du skulle få leva innebär det att du är köpt med ett pris. Du tillhör inte längre dig själv, du tillhör honom. Vilket, ironiskt nog, är den största lycka du någonsin kan föreställa dig.

3. Producerar falska församlingar

Ett tredje problem med antinomismen, eller den toxiska toleransen, är att den producerar församlingar utan ryggrad. Det vi i kyrkohistorien har kallat för falska församlingar. Eftersom vi slutar att konfrontera synd hos varandra och hjälpa varandra på vår gemensamma vandring i att följa Jesus så upphör också församlingsdisciplinen. Vi upphör att forma varandra till lärjungar. Och när församlingsdisciplinen upphör kommer församlingen oundvikligen att degenerera in i hyckleri och ondska.

Den allra första instruktionen Jesus gav oss när han talade om sin församling är hur vi ska hantera synd i församlingen, och vi ska göra det genom att konfrontera varandra. Om den som syndar inte vill omvända sig så fortsätter vi att konfrontera i två steg till och om han då inte omvänder sig så säger Guds ord att vi ska ställa honom utanför församlingens gemenskap och förhålla oss till honom som en hedning. Paulus säger till församlingen i Korinth i Andra Korinthiebrevet 11:2 att han,

2 Korinthiebrevet 11:2-3 (SFB-15)

2[...] brinner för er med Guds iver. Jag har trolovat er med en enda man, Kristus, och vill föra fram en ren jungfru till honom.

3 Men jag är rädd att liksom ormen med sin list förledde Eva, så kan också era sinnen förföras och vändas bort från den uppriktiga och rena troheten mot Kristus.

Han brinner med Guds iver för församlingens renhet och trohet. Synden i alla dess former måste tas på allvar, annars kommer den att korrumpiera församlingen, liksom församlingen i Tyatira.

Vi behöver gå vidare, men låt oss än en gång påminna oss om vad som händer här. Det är inte en text som framförallt handlar om antinomism eller obiblisk mysticism. Det är en text som handlar om en församling som tolererar synd. Därför ska vi inte förlora oss i detaljerna, även om de är viktiga. Jag vet inte hur jag ska uttrycka mig, jag känner inte till mer än en handfull församlingar i Sverige som försöker att hantera synd i församlingen enligt Bibelns instruktioner. I alla andra församlingar kan man förtala varandra utan att det får några konsekvenser. Man kan intrigera och manövrera och försöka vinna inflytande med mänskliga metoder. Man kan undervisa de mest häpnadsväckande saker och den sexuella omoralen breder ut sig med en rasande hastighet. Så långt jag förstår finns det Tyatira- och Pergamonförsamlingar i varje liten by utöver vårt land. Det är en situation som är mycket allvarlig.

Gav tid för omvändelse

Så, vi läste att Paulus brinner med Guds iver för församlingens renhet. Vi ser också i vår text att Jesus själv tar församlingens synd på största tänkbara allvar. Han fortsätter att säga i vers 21,

Uppenbarelseboken 2:21 (SFB-15)

21Jag har gett henne tid att omvända sig, men hon vill inte omvända sig från sin otrohet.

Det är verkligen ett uttryck för nåd att han har gett henne tid att omvända sig. Hon måste alltså ha blivit konfronterad av någon och påmind om att det hon gör är avskyvärt i Guds ögon. Men hon vill inte omvända sig. Eftersom hon, i likhet med så många andra inflytelserika personer som leder församlingar enligt sin egen vilja, älskar mörkret mer än ljuset.

Straff

Därför kommer hennes straff i nästa vers,

Uppenbarelsesboken 2:22-23 (SFB-15)

22Nu lägger jag henne på sjukbädden, och de som är otrogna med henne ska få svåra plågor om de inte omvänder sig från hennes gärningar. 23 Jag ska döda hennes barn, och alla församlingarna ska inse att jag är den som rannsakar hjärtan och njurar. Och jag ska ge åt var och en av er efter hans gärningar.

Här är det en ordlek som är svår att översätta. Texten talar inte uttryckligen om en sjukbädd utan bara om en bädd. Han säger att han ska kasta henne på en säng tillsammans med de som begår äktenskapsbrott i stort lidande om de inte omvänder sig.

Han verkar anspela på att hon har begått äktenskapsbrott och nu kommer hon och de andra äktenskapsbrytarna att kastas i en säng i svåra plågor. Jag skulle tro att Jesus här talar om sjön av eld som är den andra döden som det står om i Uppenbarelsesboken 21:8. Bädden han talar om här är alltså en symbol för den synd hon begått och som kommer att ge henne svåra plågor.

Det är över. Hon kastas till helvetet om hon inte omvänder sig. Men hon vill inte omvända sig. Och uppenbarligen inte heller de som är otrogna med henne.

Döda hennes barn

När texten talar om att Jesus ska döda hennes barn är det inte fråga om hennes biologiska barn utan hennes andliga barn. Han ska döda dem som följt henne i hennes villolära.

Alla församlingar ska veta

Älskade vänner, så allvarlig är synden. Jesus slår fast att hans ögon genomtränger allt. Han vet allt. Inget undgår hans blick. Han talar till församlingen som Guds son, i absolut auktoritet och makt. Han kommer att döda henne. Och han kommer att döda alla som följer henne. Och alla församlingar ska inse att han är den han är.

Det kan mycket väl ha varit så att de andra församlingarna beundrade församlingen i Tyatira. Den som är så varm och kärleksfull, den som lockar mycket folk, den som har gott rykte i samhället. Det står inget om att den förföljs, vilket inte verkar så konstigt eftersom den inte är annorlunda mot samhället i övrigt. Den kanske till och med växte numerärt med alla människor som profetissan Isebel attraherade. Men utan sund lära och ett heligt liv är det inget värt. Nu säger Jesus att de andra församlingarna ska få veta hur det egentligen är.

Och vi vet att ett århundrade senare fanns ingen församling i Tyatira. Och, än en gång, problemet som församlingen ställdes inför – och som sannolikt blev dess undergång – var inte förföljelse eller press utifrån. Satans attack kom inifrån och den var framgångsrik eftersom församlingen tolererade synd. Församlingen gick under eftersom den vägrade ta synden på allvar och hantera den enligt Bibelns instruktioner. De må ha övertalat sig själva intill slutet att allt är väl, men verkligheten är att det inte alls var väl utan att katastrofen var nära.

III. JESU LÖFTEN TILL DE SINA

Men, det finns mer att se i det här brevet, tack och lov. Och det för oss till den tredje punkten som handlar om Jesu löften till de sina. För det verkar som att det fanns en rest som inte hade följt profetissan Isebels undervisning, på samma sätt som det fanns en liten rest i Israel på kung Ahas och Isebels tid som inte hade böjt sina knän för Baal. I den 24:e versen talar Jesus ”men till er andra i Tyatira.” Hela tiden har han talat till församlingen som ”dig”. Han har en sak emot ”dig”, att ”du” tolererar kvinnan Isebel, och så vidare. Det verkar alltså som att församlingen i stort hade fallit för Isebels undervisning. Men det fanns några, en liten minoritet, som inte hade det.

Håll fast, väx i helighet

Till denna lilla rest säger Jesus att de ska hålla fast. Han lägger inte på dem någon annan börda. De ska bara fortsätta som de har gjort och hålla fast vid det som är rätt och rent och gott. Att hålla fast innebär att hålla hårt i något, som om ditt liv hängde på det. Som en man som håller i ett rep som hänger över elden. Han uppmanar dem att hålla fast eftersom Satan har infiltrerat församlingen och helvetets eld kommer att svepa genom den. Och här finns förstås en lärdom för alla kristna i alla tider.

Den skotske pastorn Robert Murray M'Cheyne använde en illustration om en sjöman som lidit skeppsbrott och som håller sig fast vid en klippa mitt ute i havet. Han säger att ju mer vågorna slår över denne man, desto hårdare håller han fast i klippan. Vattnet stiger och försöker att dra honom bort från klippan, men han håller fast för sitt liv för om han släpper greppet kommer han att svepas bort och drunkna.

Det är en bild av det kristna livet. Vi har blivit frälsta ur den här världen och genom tro och kärlek håller vi fast vid Kristus. Han är klippan som är högre än oss. Vi håller fast vid honom och genom att hålla fast vid honom i tro får vi del av det eviga liv som är hans. Det är så vi möter våg efter våg av världens och Satans attacker. Vi håller hårdare i Kristus.

Sedan ger han två löften.

1. Makt över folken

Dels säger han att han ska ge makt över folken och styra dem med järnspira som man krossar lerkärl. Det är den makt som Jesus själv har över folken. Han säger att den dag kommer då vi ska få dela hans seger över alla hans fiender. Vi kommer att få del i hans eviga rike som kommer att vara utan ände.

2. Morgonstjärnan

Men tills den dagen kommer ger han oss morgonstjärnan. Det innebär att han ger oss sig själv. Morgonstjärnan är den stigande solen som jagar bort nattens mörker. Det är en bild som används om Kristi ankomst till världen (Luk 1:78-79), men den används också om när han upplyser våra hjärtan genom sitt ord och sin Ande (2 Petr 1:19) och den används om hans återkomst i härlighet på den yttersta dagen (Mal 4:2). Jesus lovar den lilla rest av trogna som finns kvar i församlingen att om de håller fast vid honom, även om det är svårt och även om de andra församlingsmedlemmarna gör det ännu svårare, så kommer Jesus att ge sig själv. Han kommer alltid att finnas i deras blick. Det kommer aldrig att finnas några moln som skymmer sikten. Även om mörker omger dig kommer du alltid att vara i ljuset.

AVSLUTNING

Det är en underbar sak. Våra svåraste tider är svåra just för att vi förlorar Kristus ur synfältet. Vi tappar vår andliga orientering och blir överväldigade av det mörker som omger oss. Älskade vänner, låt oss ta risken på allvar! Låt oss ta synden på allvar! Men Jesus säger: ”håll bara fast”. Håll fast vid hans nåd och så ska du upptäcka att egentligen är det han som håller dig.